

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Locorum Communium Religionis Christianæ Partitiones

Arnoldus <Vesaliensis>

Coloniae, 1565

VD16 H 312

Caput 43. Quod nam peccatum est in spiritum sanctum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-30256

terio: nam & charitas cum vna sit, diuersis tamen mandatis est præcepta.

Transeunte autem actu peccati, si *Exod. 12.*
mul & peccandi voluntate, peccatum tamen reatu ad poenam obligante, manere dicitur.

Notandum etiam, quod omne peccatum si mortale est, prouenit aut ex *Hier. sua*
cupiditate malè incendente, aut timore malè humiliante: & fit aut verbo, aut cogitatu, & hoc aut in deum, aut proximum, aut seipsum. *per Ezec.*

Dicitur autem peccatum à facto: delictum vero à facti omissione.

Insuper peccatum in septem cap. *Lib. 31. mo*
Greg. partitur, scilicet inanem gloriam, iram, inuidiam, acediam, auaritiam, gastrimargiam atque luxuriam: ex quibus mortifere corruptelæ omnes, quasi ex fontibus quibusdam manant. Vnde & capitalia vocantur. *ra. ca. 31.*

Nec tamen per hoc minus rectè ex *Eccle. 10.*
superbia, similiter & auaritia omnia mala oriri dicuntur, diuerso respectu. *Aug. su.*
Gen. lib.
11. cap. 14.

Caput 43.

Quod nam peccatum est in spiritum sanctum?

E 6 Grauis

LOCORVM COMMVNIVM

Luc. 12.

1. Ioan. 5.

Aug. in

Psal. 67.

o Psal.

847.

Aug. lib.

1. retract.

cap. 9.

Grauiſſimum omnium peccatorum eſt id, quod in ſpiritum ſanctum fieri dicitur, quod. ſi nec in hoc ſeculo, nec in futuro remittitur: nec pro eodem orandum ſcriptura dicit.

Quod tamen variè à diuerſis deſcribitur: nam ſecundum quosdam eſt induratiſſimæ mentis obſtinatio, & animus pertinax in malitia, per quam homo fit impenitens, ac de Dei miſericordia deſperat, malitiã ſuam excedere putans diuinam poteſtatem.

An verò omnis talis obſtinatio peccatum in ſpiritum ſanctum dici debeat, etiam ea, à qua homo ante mortem reſipiscit & conuertitur, nec ne: duæ ſunt opiniones: quarum altera hoc ipſum affirmans, peccatum in ſpiritum ſanctum dicit irremiſſibile, pro eo quod difficulter remittatur. Altera verò dicens, quod illa ſolum obſtinatio, quæ eſt cum finali impenitentia, ſit peccatum in ſpiritum ſanctum, ſicut & cuiuslibet peccati finalis impenitentia, & hoc ipſum penitus irremiſſibile dicit, & vtraque eſt vera ſecundum modum, quo accipitur hoc peccatum.

Deſinitur etiam hoc peccatũ, quod eſt inuidia ſeu oppugnationis fratris

L
terna ac ſu
tale peccat
cum finali
lum neget
am ſit in p

Deniqu
contra bon
tus ſancti c

Quod ta
ſanctum co
hoc aliæ p
ſed quia co
ritui ſancto

Vnde n

O Pin
pot
à ne
aut nobis e
potentiam
dicitur. Se
eſt, ex quib
nem non m
etiam pecc
eſt poteſtas
niſi à Deo.
aſtipulant

Neque v

L I B E R II.

terna ac superna gratia: quæ tamen tale peccatum proprie non est, nisi cum finali impenitentia, quæ non solum neget poenitendi actum, sed etiam sit in proposito.

Denique & definitur esse peccatū contra bonitatem & virtutem spiritus sancti commissum.

Quod tamen non sic in spiritum sanctum committi dicitur, quasi per hoc alia personæ non offendantur: sed quia contra appropriatum sit spiritui sancto, scilicet bonitatē diuinā. *Matt. 12.*

Caput 44.

Vnde nam est homini peccandi
potestas?

Opinati sunt quidam peccandi potentiam à Deo non esse, sed à nobis ipsis & diabolo: à deo autē nobis esse tantum rectæ actionis potentiam, sicut de mala voluntate dicitur. Sed hoc scripturis contrariū est, ex quibus constat potentiam omnem non modo bene agendi, verum etiam peccandi à Deo esse. Non enim est potestas (secundum Apostolum) *Rom. 13.* nisi à Deo. Ad quod & alia pleraque *Ioan. 19.* astipulantur.

Neque verò per hoc malitia vo-

E 7 lunta-